

[Harald Nielsen.]

vi forhandler med englænderne om vor afsætning af flæsk og er særdeles ængstelige for, at englænderne skal gøre alvor af deres planer om en bacontold — noget, der rejser sig en betydelig modstand imod også i den engelske offentlighed og, som det synes, så stærk en modstand, at der måske kan være udsigt til, at det ikke bliver til noget — netop i dette psykologisk så kritiske øjeblik finder vor egen regering sig foranlediget til at udbasunere, at den nu agter at foretage en meget væsentlig forhøjelse på en vigtig engelsk eksportvare hertil, nemlig på tekstilvarer. Mener regeringen virkelig, at en sådan adfærd er klog handelspolitik?

Jeg må tilstå, at min forbavelse over regeringens adfærd nåede højdepunktet, da jeg læste finansministerens fremsættelsestale, hvori han ganske frimodigt siger, at det foreliggende forslag kun er en begyndelse, mere af samme tønde skal følge efter og ikke blot på områder, der har relation til toldsamarbejdet mellem de nordiske lande, men også på andre vareområder. Dette siger finansministeren altså, netop medens lønforhandlingerne står på og mange er ængstelige for, at de skal resultere i en så stor forøgelse af omkostningskontoen, at landets konkurrenceevne skal lide alvorlig skade derved. Er den højtærede finansminister sikker på, at hans udtalelse ikke kan få yderst uheldige virkninger derved, at den jo kan forstås derhen, at man behøver såmænd ikke at tage det så nøje med lønniveauet, for skulle man komme så højt op, at det kunne volde vanskeligheder, er regeringen parat med den fornødne toldbeskyttelse, så der kan blive balance i regnskabet? Ja, der er måske nogle, der har den indstilling, at man roligt kan aftale hvad som helst, for statsmagten har pligt til i påkommende tilfælde at ile til hjælp med told eller andre former for tilskud, en tankegang, vi på det bestemteste må vende os imod, men en tankegang, som unægtelig kan næres ved udtalelser af den art, som finansministeren har fremsat i for-

bindelse med sit toldlovsforslag. I denne forbindelse må jeg spørge: Er det virkelig alvor, er det virkelig regeringens hensigt med det foreliggende lovforslag at starte en kædereaktion af toldforhøjelser over hele linien? For hvis det er meningen, så er det bedste, man kan gøre, nok at kvæle det første forsøg allerede i starten, hvis det er muligt.

Endelig kan man jo også undre sig over, at regeringen benytter netop den uge, da Nordisk Råd åbner sine forhandlinger, til at lade behandle et lovforslag om toldforhøjelser, for jeg tror ingenlunde, at sådanne toldforhøjelser i de enkelte nordiske lande er velegnede til at berede jordbunden for en nordisk toldunion.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige til den højtærede finansminister, som i sin fremsættelsestale meget dvælede ved fortidige forslag, at problemstillingen vedrørende vor toldlovgivning efter venstres opfattelse undergik en afgørende ændring ved den beslutning, Nordisk Råd traf i sommeren 1954 om skabelsen af et fællesnordisk marked.

Efter vedtagelsen af denne beslutning mener i hvert fald vi, at toldspørgsmålet må betragtes som et fællesnordisk anliggende, og at det vil skade mulighederne for at nå frem til ensartede toldsatser i Norden, såfremt de nordiske lande netop nu og hver for sig begynder en forhøjelse af toldsatserne, og det ikke blot fordi der er noget urimeligt i at lave om på toldsatser, som antagelig snart igen skal revideres, men fordi det jo rent faktisk ligger sådan, at tolden for det fællesnordiske marked vil tendere henimod gennemsnittet af toldniveauet for de deltagende lande. Hvis disse lande hver for sig, før det fællesnordiske marked etableres, forhøjer toldsatserne, så meget de kan, vil det før omtalte gennemsnit komme til at ligge betydeligt højere, end tilfældet ville blive, hvis man blev stående ved de nuværende satser, og dette ville igen betyde, at man her i Danmark ville sige i de frihandelsvenlige kredse, som